

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/233/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2713208998
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2713208998.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v spore žalobcu: Československá obchodná banka, a. s., so sídlom Michalská 18, Bratislava, IČO : 36 854 140, zastúpený: Malata, Pružinský, Hegeduš & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 4/B, proti žalovanej: K. Y., narodenej XX.X.XXXX, hlásenej k trvalému pobytu v meste G., o zaplatenie 1.322,93 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 20. júna 2018 č. k. 3C/35/2014-205, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej zamietajúcej časti o zaplatenie sumy 377,67 eur a 13,80 % ročný úrok zo sumy 150,14 eur od 3.12.2013 do zaplatenia, 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 326,02 eur od 3.12.2013 do zaplatenia, ďalej sumu 532,72 eur a sumu 532,79 eur, úrok 14,70 % ročne zo sumy 250,84 eur od 3.12.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 461,77 eur od 3.12.2013 do zaplatenia p o t v r d z u j e .

II. Vo zvyšnej časti a v časti náhrady trov konania sa rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Rozhodnutie odôvodnil aplikáciou § 708 ods. 1 a 2, § 497 Obchodného zákonníka. Vecne rozsudok odôvodnil tým, že súd k časti žaloby, týkajúcej sa zmluvy o povolenom prečerpaní vyvodil ten právny záver, že medzi žalobcom a žalovanou vznikla v zmysle ustanovení § 708 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka dňa 11.6.2004 platne zmluva o bežnom účte, ktorou bolo dokázané, že žalobca - banka mala záväzok zriadiť od určitej doby na určitú menu bežný účet pre žalovanú ako majiteľku účtu, po formálnej stránke súd túto zmluvu hodnotí tiež ako platne uzavretú v zákonom požadovanej písomnej forme. Žalobca prijímal na bežný účet žalovanej peňažné vklady alebo platby uskutočnené od žalovanej a z peňažných prostriedkov na bežnom účte, o čom svedčia výpisy z účtu žalovanej, s ktorými sa súd oboznámil. V zmysle Obchodných podmienok žalobcu pre povolené prečerpanie bolo pre vznik zmluvy o povolenom prečerpaní potrebné nielen oznámenie o poskytnutí povoleného prečerpania, okrem obchodných podmienok bola potrebná aj žiadosť žalovanej o povolené prečerpanie, iba za splnenia týchto podmienok si žalobca ustanovil, že vznikne zmluva o povolenom prečerpaní. Žalobca pre nepredloženie žiadosti žalovanej ohľadom, povoleného prečerpania nedokázal, že vznikla platne zmluva. Neuniesol dôkazné bremeno k ním uplatnenému nároku na zaplatenie toho, čo žaloval zo zmluvy o povolenom prečerpaní č. 003479205R zo dňa 12.1.2010, keď tvrdil, že žaluje z platne uzatvorenej zmluvy o povolenom prečerpaní. Aj keď súd zistil v konaní, že žalovaná čerpala úver podľa Oznámenia o poskytnutí povoleného prečerpania 200,-eur, a podľa prehľadu (č. I. 66 spisu) k 1.12.2013 ho prečerpala o 174,20 eur, splatila 131,56 eur a mala by vrátiť v zmysle § 497 Obchodného zákonníka ak by bolo dokázané, že vznikla platne zmluva o úvere sumu 42,64 eur, s poukazom na

judikatúru, najmä na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/379/2012-73 z 29.1.2014, podľa ktorého „súd je viazaný nielen navrhovaným žalobným petitom, ale aj skutkovými dôvodmi, z ktorých žalobca odvodzuje svoje právo, preto nemôže rozhodnúť tak, že prizná žalobcovi plnenie uvádzané v navrhovanom petite, avšak na základe iného skutkového (nie právneho) dôvodu ako je uvedené v žalobe, keď by napríklad priznal náhradu škody, resp. bezdôvodné obohatenie, hoci sa žalobca domáha plnenia z úveru čo preukazujú skutkové tvrdenia v žalobe o peňažné plnenie, z ktorých vyvodzoval uplatnené právo“, sa súd nezaoberal tým, či je možné priznať žalobcovi peňažné plnenie na základe iného skutkového dôvodu než, aký je uvedený v žalobe. Na základe neunesenia dôkazného bremena, že žalobca žaluje z platne uzavretej zmluvy o povolenom prečerpaní, súd žalobu o zaplatenie 412,47-eur ako nedôvodnú zamietol. Pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom k vzniku platnej zmluvy, bolo bezpredmetným zaoberať sa aj výzvou adresovanou žalovanej pred zosplatením úveru alebo Oznámením o zosplatení úveru.

2. Súd k časti žaloby, v ktorej žalobca žaloval žalovanú o splnenie povinnosti zo Zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. 003031684R z 18.12.2008 vyvodil ten právny záver, že žaloba v tejto časti nebola podaná dôvodne. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná získala úver ako spotrebiteľ a vo výške 663,88 eur. Podľa prehľadu splátok (založený na č. I. 108) splatila 917,05 eur. Pri rozhodnutí o povinnosti žalovanej požadovanej žalobcom v tejto časti žaloby súd vychádzal z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky a zo zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2008, podľa ktorého ustanovenia § 4 ods. 3 ak zmluva (súd dodáva, že ide o zmluvu uzavretú so spotrebiteľom) neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Po preskúmaní zmluvy z 18.12.2008 uzavretej medzi žalobcom a žalovanou súd dospel k záveru, že táto zmluva neobsahuje podľa odseku 2 písm. i) výšku počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, hoci v čase, keď bola uzavretá boli zákonom vyžadované. Ak žalobca žaloval zo záväzkovoprávneho vzťahu, ktorým je úver v zmysle § 488 Občianskeho zákonníka a bolo dokázané, že žalovaná splnila svoj záväzok vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky aj nad čiastku 663,88-eur, jej dlh v zmysle ustanovenia § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka zanikol splnením. Žalobcovi je zákonom č. 258/2001 Z. z. z dôvodu, že v zmluve nebolo uvedené požadované členenie splátky, odopreté právo na úroky a poplatky, preto súd žalobu z dôvodu zániku záväzku žalovanej vrátiť finančné prostriedky žalobcovi ešte pred podaním žaloby na súd (podľa dôkazu - prehľadu na č. I. 108 žalovaná poslednú sumu z tohto úveru a vo výške 174,75-eur uhradila k 5.3.2012) a bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zamietol. Čo sa týka toho, že žalobca zosplätňoval úver, predtým vyzýval žalovanú na splnenie záväzkov z uvedenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pokiaľ zanikol záväzok žalovanej pred podaním žaloby, žalobcovi nepatria úroky a poplatky, bolo bezpredmetným zaoberať sa právnym významom a dopadom týchto dôkazov na rozhodnutie o veci strán z pohľadu, či žalobca konal alebo nekonal, keďže bolo dohodnuté so spotrebiteľom plnenie v splátkach v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka alebo hodnotiť Sadzobník poplatkov, u ktorého ani žalobca navyše nevysvetlil, ako má dopadať na zmluvný vzťah a rozhodnutie o ňom v časti poplatkov, pokiaľ bol sadzobník platný až s odstupom po uzavretí zmluvy o úvere.

3. K časti žaloby, v ktorej uplatňoval žalobca po žalovanej na zaplatenie svoje nároky zo Zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. 003157402R z 28.4.2009 súd vyvodil ten právny záver, že ani v tejto časti nebolo možné žalobe vyhovieť a súd ju ako nedôvodnú zamietol z dôvodu, že pokiaľ tak ako u predchádzajúcej zmluvy o úvere z 18.12.2008 súd zdôvodnil, jednalo sa záväzkovoprávny vzťah, ktorého základná právna úprava je v ustanovení § 497 Obchodného zákonníka a pre spotrebiteľský charakter tejto zmluvy na právny vzťah dopadá opäť zákon č. 258/2001 Z. z., ale účinný v znení do 30.11.2009. Medzi stranami nebolo opäť sporné, že žalovaná mala v právnom vzťahu vzniknutom medzi zmluvnými stranami postavenie spotrebiteľa, ani to, že získala podľa tejto zmluvy úver vo výške vo výške 650,- eur, ktorý sa zaviazala vrátiť. Súd mal za dokázané prehľadom úhrad od žalovanej (č. I. 86 spisu), že vrátila žalobcovi peňažné prostriedky do výšky 940,10 eur, podľa prehľadu poslednú úhradu vo výške 48,97-eur zaplatila žalobcovi k 5.3.2012, teda pred podaním žaloby na súd. Povinnosť žalovanej vrátiť finančné prostriedky teda zanikla ako u prvej zmluvy o úvere splnením. Žalobcovi zákon č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom do 30.11.2009, opäť v ustanovení § 4 ods. 3 odpiera právo na poplatky a úroky z dôvodu, že ani táto zmluva uzavretá so spotrebiteľkou neobsahuje náležitosti členenia splátky a podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, zmluva neobsahuje podľa odseku 2 písm. i) výšku počet a termíny splátok istiny, úrokov

a iných poplatkov. Z dôvodov ako u zmluvy o úvere z 18.12.2008, pre zánik záväzku žalovanej pred podaním žaloby na súd, bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a neoberal sa hodnotením dôkazov ako Oznámením o zosplatení úveru ani výzvou pred zosplatením a ani sadzovníkom poplatkov.

4. Pokiaľ žalobca požadoval priznať úrok z omeškania, tento je v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky a patril by žalobcovi iba vtedy, ak by bolo dokázané, že žalovaná sa dostala s platením peňažného záväzku z toho ktorého právneho vzťahu, od ktorého žalobca odvodzoval nároky v zmysle § 517 ods. 2 OZ do omeškania. Pretože žalobca v prípade zmluvy o povolenom prečerpaní nedokázal, že vznikla táto platne, súd nemohol priznať žalobcovi ani ním požadovanú sankciu od žalovanej za jej omeškание, nemohlo byť bez preukázania, aké povinnosti mala žalovaná plniť riadne a včas a s ktorými sa dostala do omeškania a žalobcovi nepatrí úrok z omeškania od žalovanej ani z ostatných dvoch zmlúv, pretože žalovaná sa do omeškania s platením peňažného záväzku nedostala. Uhradila ich v dobe, ktorú súd uviedol v rozsudku. Táto doba predchádza dátumu 3.12.2013, od ktorého žalobca požadoval priznať úrok z omeškania. Preto súd žalobu zamietol aj v časti úroku z omeškania.

5. Súd rozhodol o trovách konania s použitím ustanovenia § 255 CSP, o nároku podľa § 262 ods. 1 CSP Žalobca nebol v konaní úspešnou stranou, úspešnou stranou v sporovom konaní bola žalovaná. Preto jej súd v zmysle § 262 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu. Uviedol, že konajúci súd mal v konaní za nesporné, že Žalobca uzatvoril so Žalovaným celkovo 3 zmluvy, ktorými bol žalovanému poskytnutý spotrebný úver. Konajúci súd odkazuje na znenie zákona č. 129/2010 Z. z. podľa ktorého sa predmetný úver považuje za úver spotrebiteľský. Žalobca žiadnym spôsobom nespochybňuje postavenie Žalovaného ako spotrebiteľa. Má však za to, že aplikácia uvedeného zákona musí byť vykonaná dôsledne s poukazom na charakter poskytovaného produktu, ako aj účel zmluvného vzťahu medzi dvoma stranami. Podľa jeho názoru zo strany konajúceho súdu táto požiadavka nebola splnená, keď súd nedostatočne vyhodnotil poskytnutý spotrebiteľský úver a najmä sa nezaoberal vlastným konaním resp. nekonaním Žalovaného.

7. V súvislosti s úverom, ktorý žalobca žalovanému poskytol formou povoleného prečerpania, súd zaujal stanovisko, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v otázke, či medzi žalobcom a žalovaným došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy. S uvedeným žalobca zásadne nesúhlasí, keď zo znenia Oznamenia o poskytnutí povoleného prečerpania k žiadosti reg. č. 003479205R jasne vyplýva, že podpisom uvedeného dokumentu je medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená Zmluva o povolenom prečerpaní č. 003479205R v zmysle bodu 2. Obchodných podmienok pre povolené prečerpanie bežného účtu. Z dikcie zákonných ustanovení (§ 44 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka) vyplýva, že základnou podmienkou vzniku zmluvy je predovšetkým zhoda (konsenzus) vôle zmluvných strán o obsahu zmluvy. Zmluva vzniká, ak sa strany dohodnú na obsahu zmluvy, teda keď adresát právneho úkonu (oblát) prijme návrh na uzatvorenie zmluvy. Pritom návrh musí byť prijatý v celosti (bez výhrad, zmien a doplnkov) a včas (prípadne neskôr, ak s oneskoreným prijatím návrhu navrhovateľ vysloví súhlas). O tom sa navrhovateľ dozvie v okamihu, keď mu dôjde prijatie návrhu. Zmluvu možno za určitých predpokladov považovať za uzavretú, aj keby vo vzťahu k svojim podstatným náležitostiam zostala neúplná, avšak za podmienky, že sa v zmluve nachádzajú smernice, akým spôsobom bude obsah a rozsah plnenia určený. Výkladu, ktorý zakladá platnosť uvedenej zmluvy napokon svedčí i opakovane prejavovaná vôľa Žalovaného úver čerpať, keď tento finančné prostriedky čerpal po dobu viac ako 2 rokov. Uvedený postup súdu preto považuje za odporujúci základným princípom právneho štátu, keď má za to, že konajúci súd vôbec nerešpektoval vôľu prejavujú Žalovaným. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu SR, spis. zn. I. ÚS 242/07 zo dňa 03.07.2008 (totožne tiež ÚS ČR v náleze spis. zn. I. ÚS 625/03 zo dňa 14.4.2005). Základnou podmienkou je predovšetkým zhoda (konsenzus) vôle zmluvných strán o obsahu zmluvy. Zmluva vzniká, ak sa strany dohodnú na obsahu zmluvy, teda keď adresát právneho úkonu (oblát) prijme návrh na uzatvorenie zmluvy. Návrh musí byť prijatý v celosti, a bez výhrad.

8. Poukazuje tiež na judikatúrou opakovane prezentovanú doktrínu, podľa ktorej nie je možné aplikáciu právnych noriem na ochranu spotrebiteľa uskutočňovať selektívne a spätne. Nie je možné dospieť k záveru, že ochrana spotrebiteľa umožňuje aplikáciu akéhokoľvek ustanovenia len s odôvodnením, že je pre spotrebiteľa výhodnejšie. Uvedený záver by vnášal do právnych vzťahov značnú neistotu a znamenal

by tiež výrazný zásah do zásady rovnosti účastníkov týchto vzťahov (NS ČR sp. zn. 32 Cdo 3337/2010, sp. zn. 32 Cdo 1592/2012, sp. zn. 33Cdo 1069/2014). Má za to, že vystavením oznámenia o poskytnutí povoleného prečerpania boli plne dojednané všetky podstatné náležitosti potrebné pre uzatvorenie vybraného revolvingového úveru, a Žalovaný svojím podpisom a následným konaním jednoznačne vyjadril svoju vôľu uzatvoriť konkrétnu úverovú zmluvu. Podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa právne úkony vyjadrené slovami vykladajú nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Na tomto mieste nám preto nie je zrejmé, na základe čoho dospel súd k záveru, že úverová zmluva nebola platne uzatvorená, keď z vykonaného dokazovania je vôľa zmluvných strán jednoznačná.

9. V súvislosti s dvoma úvermi, ktoré žalobca žalovanému poskytol vo forme spotrebiteľského úveru súd rozhodol, že pre úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov pre nesplnenie zákonných náležitostí (§ 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. - výška, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov). Na tomto mieste poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018: "Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivé splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby."

10. Obdobný právny názor vyslovil Najvyšší súd SR aj v ďalších rozhodnutiach sp. zn.3Cdo/56/2018 a 4Cdo/211/2017. Na základe uvedenej ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR má za to, že súd v napadnutom rozsudku nepoužil eurokonformný výklad zákona o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzatvorenia zmlúv. Sankcia prezentovaná konajúcim súdom má za následok, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Táto predstavuje zásah do prejavenej vôle zmluvných strán. Pre spotrebiteľa, ktorý do úverového vzťahu nevstupuje špekulatívne, ale s vôľou svoj záväzok splniť, je rozhodujúca suma, ktorú bude musieť vrátiť (KS Prešov 9Co/39/2017 zo dňa 29.06.2017). Účelom predmetných právnych noriem je umožniť spotrebiteľovi kontrolu nad konečnou sumou, ktorú zaplatí v prípade, že dodrží podmienky zmluvy. Zastáva názor, že Žalobca splnil všetky nároky, ktoré sledujú predmetný účel. Je vždy potrebné sledovať účel právnej normy.

11. Poukazuje tiež na odlišné stanovisko sudcu ústavného súdu vo veci I. ÚS 547/2012. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Možno teda konštatovať, že „miera samostatnosti“ posúdenia analogickej právnej otázky v každom jednotlivom konaní je limitovaná práve zásadou materiálnej rovnosti a princípu právneho štátu. Vzhľadom na skutočnosť, že výrok o trovách konania v zmysle § 255 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku má svoj podklad vo výroku vo veci samej podáva Žalobca odvolanie aj voči výroku o trovách konania v celom rozsahu.

12. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti má za to, že rozsudok Okresného súdu Skalica ako súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a konajúci súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam keď vôbec nevzal do úvahy eurokonformný výklad a ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu v otázke obsahu spotrebiteľských zmlúv a preto navrhujeme, aby príslušný krajský súd vydal uznesenie, ktorým zruší rozsudok Okresného súdu Skalica č. k.: 3C/35/2014-205 zo dňa 20.06.2018 a vec sa vráti na ďalšie konanie, pričom žalobcovi prizná náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

13. Vyjadrenie k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

14. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3

CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu bolo čiastočne dôvodné.

15. Predmetom nároku žalobcu bolo zaplatenie istiny vo výške 412,47-eur, úrok vo výške 18,90% ročne zo sumy 174,20,-eur od 3.12.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 358,70-eur od 3.12.2013 do zaplatenia, sumu 377,67-eur a 13,80 % ročný úrok zo sumy 150,14-eur od 3.12.2013 do zaplatenia, 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 326,02-eur od 3.12.2013 do zaplatenia, ďalej sumu 532,72-eur a sumu 532,79-eur, úrok 14,70 % ročne zo sumy 250,84-eur od 3.12.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 461,77-eur od 3.12.2013 do zaplatenia. Svoje nároky žalobca odvodzoval zo zmluvy o poskytnutí povoleného prečerpania, a zo zmlúv o úvere. S prihliadnutím k rozsahu odvolania žalobcu bolo predmetom prieskumu odvolacieho súdu posúdiť správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý nárok žalobcu v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že zmluvy neobsahovali zákonom predpísanú náležitosť a preto súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov a v prípade zmluvy o povolenom prečerpaní, túto nepovažoval za platne uzatvorenú.

16. Podľa § 4 ods. 2 písm. i) zák. č. 258/2001 Z. z., účinného ku dňu uzatvorenia úverových zmlúv, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

17. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom takejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšej strany záväzkovo-právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Ustanovenie § 4 ods. 2 ZoSÚ stanovila podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom podľa § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ zmluva musela obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda s rozčlenením jednotlivých čiastok, nestačí uviesť len celkovú výšku splátok. Zo základného gramatického výkladu § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ je zrejmé, že požiadavka na to, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola ako náležitosť uvedená výška, počet a termíny splátok sa vzťahuje osobitne ako k istine, tak k úrokom, ako aj k iným poplatkom. Zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovaného ustanovenia musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok ako istiny, tak aj úrokov, ako aj iných poplatkov, aby bolo zrejmé, koľko z každej splátky sa započítava na istinu, koľko na úroky a koľko na poplatky. Predložené úverové zmluvy č. 003157402R zo dňa 28.4.2009 a č. 003031684R zo dňa 18.12.2018 takýto konkrétny splátkový kalendár neobsahovali. Takáto informácia je významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára výhodnosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho prijateľný, resp. aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej žalobcom za poskytnutý úver. Podstatným v danom prípade je to, že pokiaľ zákon kladie dôraz na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa OZ musí obsahovať aj ďalšie náležitosti - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, musí to obsahovať samotná zmluva. Rovnaký právny názor vyslovil aj NS SR v svojom rozsudku zo dňa 29.11.2017 sp. zn. 7Cdo 128/2016 a 7Sžo 61/2015 z 28.06.2016.

18. Žalobca poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, ako aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/56/2018 a 4Cdo/211/2017. Podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať: i/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.(predchádzajúca právna úprava) K argumentácii žalobcu v odvolaní a k otázke potreby členenia splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, za účelom určenia aká suma sa z tejto splátky započítava na splácanie istiny, aká na splácanie úrokov a aká na poplatky odvolací súd s poukazom na doposiaľ ustálenú rozhodovaciu prax, na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.2.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017 a na § 393 ods. 3 CSP uvádza nasledovné: Text zákona v aktuálnom znení je odlišný od textu Smernice (čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady 87/102/EHS), podľa ktorej zmluva o úvere uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok Smernice vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať

eurokonformne, avšak tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovne znenie zákona, v opačnom prípade by šlo o výklad contra legem (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 z 22. februára 2018). Zámerom zákonodarcu (vyjadrenom aj v úvodnej časti dôvodovej správy) síce bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu a nepochybne nebolo aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017), avšak do „konfliktu“ sa zákon so Smernicou dostal v dôsledku priznania vyššej ochrany spotrebiteľa stanovením požiadavky rozčlenenia splátky na istinu, úroky a iné poplatky, aby spotrebiteľ mal vedomosť v akej výške bude platiť istinu (v akej časti splátky ju veriteľ započíta na zaplatenie istiny) a v akej výške na úroky a ostatné poplatky. Až rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia proti Kláre Biróovej bolo konštatované, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Zámer zákonodarcu transponovať Smernicu v celom rozsahu bol teda naplnený ale (zákonodarca) tak urobil nad rozsah Smernice a až následne bol označeným rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie konštatovaný rozpor, ktorý aktuálne (zákonodarca) zosúladiť zákonom (z. č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z.), ktorým došlo i k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z. s účinnosťou od 1. mája 2018 (termín „splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ sa nahrádza slovami „frekvenciu splátok“). Z porovnania prvej vnútroštátnej právnej úpravy tejto náležitosti zmluvy zákonom č. 258/2001 Z. z. so súčasnou právnou úpravou zákonom č. 129/2010 Z. z., vyplýva jej totožná formulácia (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), ktorou zákonodarca v dôvodovej správe k zákonu č. 568/2007 Z. z., ktorým sa zmenilo aj ustanovenie § 4 ods. 2, 3 zákona č. 258/2001 Z. z., vyjadril (po prvýkrát) zámer zvýšiť informovanosť spotrebiteľa úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne tak, že spotrebiteľ musí byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti splácať istinu, úroky a iné poplatky, vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a preto nemožno preklenúť výkladom, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ len spresňuje, čo splátka zahŕňa (porov. iný záver uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 bod 26, 25). Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami výška, počet a termíny splátok viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež poplatkom, čo je dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (rozsudok NS SR sp. zn. 7 Cdo 128/2016 z 29. novembra 2017). Novelou (zákonom č. 568/2007 Z. z.) bol doplnený nový odsek 2 § 566 OZ. Táto úprava určuje, v akom poradí treba započítať čiastočné plnenie. Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa započíta najprv plnenie na istinu a až potom na úroky. Toto poradie môže zmeniť len dlžník (nie veriteľ). Spotrebiteľ ako dlžník by mal byť informovaný (mať vedomosť) požadovanou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aká časť splátky bude použitá na istinu, aká na úroky a ďalšie poplatky (príp. pravidlá tejto zmeny), aby sa mohol rozhodnúť či zmluvu uzavrie a aby veriteľ svojvoľne nepriraďoval plnenie spotrebiteľa i určoval aká časť sa použije na splácanie istiny, aká na splátky úrokov a poplatkov, prípadne podľa úpravy obchodného práva (§ 330 ods. 2 Obch.z.) Uvedené nie je spôsobilá nahradiť vyžiadaná amortizačná tabuľka (viď článok „Prečo rozsudok SD EÚ vo veci C 42/2015 nie je spôsobilý zmeniť rozhodovaciu prax všeobecných súdov“). Eurokonformným výkladom by tak nebolo možné preklenúť nutnosť legislatívnej zmeny náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

19. Z uvedeného dôvodu, preto záver súdu prvej inštancie o tom, že úverové zmluvy č. 003157402R zo dňa 28.4.2009 a č. 003031684R zo dňa 18.12.2018 sú pre absenciu náležitostí v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. i) zák. č. 258/2001 Z. z. je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov, správny.

20. Dôvodná však bola námietka žalobcu ohľadom zamietnutia časti rozsudku, ktorou požadoval svoj nárok v súvislosti so zmluvou o povolenom prečerpaní. Súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol z dôvodu nezvládnutia dôkazného bremena - nepreukázania uzatvorenia zmluvy o povolenom prečerpaní.

21. Zmluva o povolenom prečerpaní je zmluvou konsenzuálnou, lebo vzniká už dohodou zmluvných strán o jej obsahu. V zmysle § 43a ods.1 a § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy je zmluva uzavretá a nadobúda účinnosť. Platnosť zmluvy nastáva teda súčasne s jej účinnosťou, pokiaľ zákon (§ 47) alebo dohoda účastníkov neustanovujú inak. Mlčanie alebo nečinnosť adresáta návrhu na uzavretie zmluvy samy osebe nemôžu znamenať prijatie návrhu, čo vyplýva priamo zo zákona. Dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné podstatné zmeny, ktoré sú obsiahnuté v prijatí

návrhu na uzavretie zmluvy, sa považujú za nový návrh adresáta pôvodného návrhu a súčasne platí, že takýto prejav vôle je aj odmietnutím návrhu (oferty). Táto právna norma účinne bráni tomu, aby zmluva vznikla inak, než na základe konsenzu zmluvných strán.

22. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná uzatvorila zmluvu o bežnom účte dňa 11.6.2004 a súčasťou spisového materiálu je aj oznámenie o poskytnutí povoleného prečerpania k žiadosti reg. č. 003479205R. Žalobca týmto oznámil žalovanej, že na základe jej žiadosti o povolené prečerpanie zo dňa 12.1.2010 v ktorom žiada o poskytnutie peňažných prostriedkov formou povoleného prečerpania bežného účtu jej poskytla povolené prečerpanie bežného účtu do výšky úverového limitu 200 eur. Ku dňu otvorenia účtu povoleného prečerpania je výška úrokovej sadzby 16,9 %. Týmto je medzi ňou a ČSOB uzatvorená Zmluva o povolenom prečerpaní č. 003479205R v zmysle bodu 2 Obchodných podmienok pre povolené prečerpania bežného účtu.

23. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobkyňa žiadala o poskytnutie povoleného prečerpania bežného účtu, ktorá žiadosť bola zo strany žalobcu akceptovaná. Predmetné oznámenie podpísané žalobcom svedčí o akceptácii návrhu žalobcom. Tým, že na oznámení je aj podpis žalovanej svedčí o tom, že súhlasila s podmienkami poskytnutia povoleného prečerpania. Na základe uvedeného je možné konštatovať, že došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o povolenom prečerpaní bežného účtu.

24. Podľa § 150 ods. 1, 2 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

25. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

26. Ustanovenie § 150 CSP zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu a to povinnosť tvrdiť. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpoklad pre úspech v spore. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Rozsudok v sporovom konaní (v zásade) zodpovedá tomu, čo strany tvrdili a v (zásade) nezohľadňuje to, čo žiadna zo strán sporu netvrdila. Súd má však možnosť v materiálnom zmysle určitej korekcie. Súd môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP), výnimočne môže vykonať dôkaz, ktorý strany nenavrhlí a takto zistiť skutočnosť, ktorá nebola stranami tvrdená (§ 185 ods. 2 a 3). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Jeho účelom je v rozumnej miere zmierniť prísne formálne následky nesplnenia povinnosti tvrdiť. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Žalobca má povinnosť uviesť skutkové tvrdenia a predmetom skutkových tvrdení sú právne skutočnosti, teda skutočnosti označené právnou normou v jej hypotéze (v skutkovej podstate). Strana sporu má povinnosť predložiť skutkové tvrdenia pravdivo a úplne a zároveň povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti, čo znamená, že je potrebné uviesť všetko to, čo je obsiahnuté v skutkovej podstate hmotnoprávnej normy (skutočnosti spôsobilé na základe hmotného práva prívodiť úspech strany v spore). Hmotné právo určuje, ktoré skutočnosti sú podstatné a rozhodujúce.

27. Bolo potrebné tiež prihliadnuť na to, že žalovaná žiadnym spôsobom nárok žalobcu v konaní nespochybnila a ani to, že k uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí povoleného prečerpania nedošlo. V zmysle vyššie uvedeného je možné uzavrieť, že došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí povoleného prečerpania, čo samotná žalovaná ani nepoprela.

28. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v rozsahu nárokov uplatňovaných z úverových zmlúv č. 003157402R zo dňa 28.4.2009 a č. 003031684R zo dňa 18.12.2008 potvrdil a vo zvyšnej časti odvolaciemu súdu z vyššie uvedených dôvodov, neostávalo iné, než v záujme zachovania práva účastníkov konania na riadny dvojinštančný proces so všetkými jeho atribútmi (zahŕňajúci vykonávanie základného dokazovania, dostatočné právne posúdenie veci a vypracovanie rozhodnutia s odôvodnením zodpovedajúcim úprave v § 220 ods. 2 CSP) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona, vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude posúdiť nárok žalobcu v rozhodných skutočnostiach uvedených v žalobe pokiaľ ide o jeho nárok vyplývajúci zo zmluvy o poskytnutí povoleného prečerpania. Ak zistí rozpory v tvrdených skutočnostiach rozhodných pre posúdenie nároku žalobcu (napr. kedy a koľko peňažných prostriedkov bolo žalovanej poskytnutých, resp. prečerpala bežný účet a kedy a koľko žalovaná plnila, matematický prepočet, ako žalobca k dlžnej sume dospel), vyzve žalobcu na doplnenie podstatných skutočností, aby relevantné informácie súdu vysvetlil, bližšie odôvodnil, uviedol matematický výpočet a pod. postupom podľa § 150 ods. 2. CSP. Výzva na doplnenie tvrdení musí byť formulovaná tak, aby ustanovenie § 150 ods. 2 CSP plnilo svoj účel, ktorým je poskytnutie materiálnej, nie len formálnej ochrany práv, t.j. súd uvedie, ako má žalobca rozhodujúce skutočnosti doplniť. Po zistení doplňujúcich podstatných skutočností súd vykoná dokazovanie a vo veci opätovne rozhodne a rozhodnutie v súlade s § 220 ods. 2 a 3 CSP odôvodní.

30. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

31. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).